

hundra, wid minsta småsak fdu hon i ett gapsträtt, och till och med min sbrunbran derbwer försatte henne i ett ännu gladare tillstånd, så att jag icke kunde afhålla mig ifrån att fråga orsaken härtil.

"Det skall ni så weta," swarade hon, "med ett villkor — och det är, att ni ej flyttar ifrån oss under ert wilstande i Stockholm."

Jag kan ej neka att detta villkor war något owäntadt och fremmande för mig, isynnerhet som jag bbrjade frukta att detta ställe ej egde reputationen för sig; men gummans leende och i sanning godhertade utseende bestod mig att loswa det hon begärde.

"Efter herrn nu loswat att ej flytta härifrån," fortfor gumman, "får jag äfwen be herrn ej blifwa ond bwer hwad jag nu kommer att säga! Är ni verkligen så stadig som ni ser ut att wara?" —

Mitt swar på denna ännu besynnerligare fråga war naturligtwis ett kort: Ja.

"Är detta möjligt?" utropade gumman. "Huru mycket beklagar jag icke dig då, min olyckliga dotter!" —

"Hwad menar Erun härmed?"

"Åh! Huru grym är ej qwinnans toft på jorden! Att gldmmas och fdraktas. O ni hårdhertade warelse!"

"Förklara er jag ber!" utropade jag något ängslig.

"Nå wäl, om jag är twungen dertill, så hör! Nyss för en stund sedan förtrodde mig min yngsta dotter, Carolina, att hon blifwit addeles får i herrn, och att kärleken redan slagit så djupa rötter i hennes unga oersarna hjerta, att den ej mera kunde qwåfwas. Se der orsaken till mitt strätt!"

Så menniskor hafwa såkertigen varit i en sådan belägenhet som jag war wid detta tillfälle. Swar

och en kan klart se hwaråt detta talet lutade, äfwen-
som hwar jag nu bodde, och för mig, som nyss kom-
mit ifrån råa bondlandet, och ännu ej kände alla stads-
knepp, war denna ställning ännu bekymmersammare.
Långe war jag owis hwad jag borde gdra, till des
gumman åter begynte samma ämne, då jag i för-
twiflan och utan medwetande lär hafwa swarat:
"Helsa er dotter och säg henne, att wi få se i mor-
gon hwad wi kunna gdra för henne!" — Med detta
swar aflågsnade sig gumman.

5. Kap.

Stamtaflan.

Följande morgon uppvaknade jag wid ett håstigt
bullstande på min dörr, och af en råbst, som utanföre
uppmånade mig att låsa upp. Den fremmande tyck-
tes wara mycket ifrig att komma in, hwilket också
 Slutligen föranlåt mig att öppna dörren. Samma
person, som för några dagar sedan hade åtagit sig
att uppgöra mitt stamträd, inträdde nu, och förså-
krade mig redan wid första hälsningen, att hans ar-
bets wöre färdigt, men att det kostat honom mycken
müda. Jag war oändligt förbunden för hans artiga-
het, men hade likwål helst sett om han varit nog
vartig och ej uppfyllt sitt löfte.

Arbetet, som war förfärdigadt på sex alnars
wärf med guldfanter och mitt i guldbroderade namn,
undersöktes nu af oss båda. Det war naturligt att
min stamfar war den förste som jag eftersköte på
duken;

Duken; oaktadt alla mina forskningar kunde jag ej finna någon, hvarifrån wi alla efterkommande skulle härleda oss. Min förundran härdfwer yttrade jag för författaren. Denne deremot försäkrade mig, att "som i inga handlingar och manuscripter stod något som kunde upptäcka stamsfadrens ålder och namn, utan tvärtom en gammal krönika från Ciceros tider bestämde yttrat: att stamsfadren till den slågten varit en från Olympen nedstigen Gud, som dyrkades här på jorden under namnet: Mercurius — i anledning af allt detta wore det en poetisk tanke, att leda hela slågtregistret från Himmelen."

Jag beundrade på det högsta det sköna i denna idé, men begärde någon upplysning om meningen med de många molnen, som slågtregistret går igenom, innan det kommer upp till den strålande figuren i Solen, som skulle betyda Mercurius.

"Åh, min bästa herre!" utropade han i entusiasm, "det är en gudomlig tanke, som sjelfwa Wisheitens Gudinna ingaf mig, när jag sammansatte detta verk. Se, från solen härstammar hela familjen. Den der brandwakts-saxen, som Mercurius håller i hand, är en symbol af det wälde han eger öfwer tjuftwar och kanaler, emedan han sjelf war den största tjuftwen, — den utwisar också det wälde, som slågten skulle erhålla. Den pastej med ostron, som blånkler i hans halsöppna mun, förbedar slågtens rikedomar — och magneten i hans wenstra hand bemärker den attraktionskraft, genom hwilken familjen snart skulle förwärfwa sig allas lärsele (det förstås: genom sin gifmildhet). Nu är meningen den, att efter i alla slågter det nödwändigt inträffar, att några af medlemmarne äro dålige, isynnerhet i en så stor och

Min f. resa till Huswudst.

gammal slägt som benna — så har jag imaginerat, att så snart någon sådan dålig warelse på listan kommer, draga ett moln deröfwer, tunnare eller tjockare, allt efter beskaffenheten af personen. Är denna tanke ej sublim? Den förste, som jag med ett igenomskinnligt moln såler öfwerflyta, war en öfwerlöpare och förrådare i den sista Romerska Kejsarens tid. Den andre, som ett tjockare moln bortddiljer, war en faders- och modermördare på niehundrade talet, som dog sedan i Spanien, efter att hafwa tjuge gånger blifwit halsbuggen. Ni tror wäl att det är osanning, men wid mina mustascher! jag swär att det så war! Han lär hafwa stått i ett särskildt förbund med Fan. — Den tredje war en höfnarr hos en Engelsk Kejsare, hwars namn jag förglömt, som, sedan han kommit i onåd hos sin Furste för det han klappat ihjäl twänne förnäma favorit-hundar, öfwer-gick till Mahomets lära. Sedan lär han gift sig med trettontusen österländska skönheter, blef Jude, och dog slutligen i Amerika såsom hedning. Sådane förhårbade syndare woro äfwen alla de andre, som molnen bortddilja, och är deras antal, sextiefyra, i sanning ej stort för en så widsträckt familj som denna. Men emot dessa stråla i så mycken större dager min herres andra slägtningar. Det är till och med ett nöje att blott se derpå, och kan jag ej annat än afsundas er den sköna lott, ni fått här på jorden, att härstamma från sådane män, som Carl den store, Henric IV och Martin Luther. Wille jag blott ~~...~~ dock nej, min herre kan bäst bedöma wärdet af alla sina förfäder utan mitt beröm, mig återstår således ej annat än innessluta mig i er ynnest och gå." —

"Annu ett ord!" invände jag. "Det är wist en skön och rekommenderande sak att räkna så män-

ga förnåma och stora män till förfäder; men huru kan jag en gång bewisa för en betwiflare deraf, att saken verkligan så förhåller sig?"

"Jungting är lättare," svarade han. "Bed honom först bewisa er att dessa män ej woro edra förfäder. — Men om händelsen fogade så, att han kunde bewisa mig, att jag i stället för Carl den store, Henric IV, Martin Luther, m. fl. haft fiskmångolare, tullsnokar och lagaroni till förfäder, då wore saken i sanning något benig. Hvad wore då att göra?" —

"I sådant fall får man öfvergifwa attacken och endast bemöda sig om defencen, det vill säga med andra ord, blifwa ödmjuk och estergifwande; dock så att fienden ej anser sig hafwa vunnit. Framtag en Swenskt Bankosedel, stoppa den sakta i hans hand, och se mig! om ej wår Karl i samma ögonblick lika artigt svarar: herrns förfäder hafwa varit bara Kejsare, Furstar och Baroner!" —

Efter sådana råd kunde jag ej annat än wara tacksam, men förmodde likwäl ej qwäfwa den ännu hos mig rådande tanken, att hela detta stamtråd ej kunde wara annat än diktadt. "Är detta register då så fullständigt och trowärdigt?" frågade jag slutligen, "att jag med säkerhet kan trygga mig derwid?"

"War derpå öfvertygad!" svarade han med ett förundranswärdt lugn, "min konst att uppsätta slägtregister är allmänt känd i hela Stockholm, och wägar jag smickra mig dermed, att ingen här kan öfverträffa mig deruti. Det är ej längesedan jag uppgjorde twänne stamtråd för en ung, nåslös Sändrick, hwilkens stamfar, jag på hans begäran uppstodade att leswa tretusen år före Christi födelse. Detta slägtregister spjelsatte mig i tre weckor och war gjordt

på en buk af 98 alnar i längd. — Skulle min herre nu önska få något stort namn inskrifadt på taskan, går det åtven för sig blott jag får weta namnet." —

Alla Charlataner medföra en wiß fräckhet i sitt fått att wara. Den, som i detta ögonblick stod fram för mig, hade en dryg portion deras, och det war blott af medlidande, som jag skonade honom ifrån att erhålla tillbaka sitt tjugande register.

"Jbland store män," swarade jag omsider, "saknar jag min mors farfars farfars farmors morfars morfars, som war Konung Gustaf Wasa. Skaffa dit honom för all del!"

Den fremmande bbrjade genast att fundera, raderade på flera ställen, tillsatte nya medlemmar på andra och presenterade arbetet åter färdigt inom fem minuter. Att i detta ögonblick hålla sig från skratt hade varit omöjligt, åtven för den allwarsammaste i werlden. Charlatanen hade ej blott disstätt Konung Gustaf Wasa, utan åtven hela Wasa-ätten stod tillskad.

"Efter denna uträkning," yttrade jag mig, "skulle jag kunna räkna något med war nu regerande Konung!"

"Ja, om herrn så behagar, swarade han mig, kan jag åtven göra herrn något med Engelska och Österriska husen."

"Jag är på det högsta förbunden för denna arstighet, men tror att det är bäst hålla sig till det som redan är."

Den fremmandes bugningar och jemfningar till bbrren låto mig förstå på förhand hans åstundan, att få betalningen. Jag förblef denna önskan, hwarefter han afslågnade sig, sedan jag emottagit hans adress. —

Men jag var nu af förnäm bård, men att kunna inbillas någon alla de lidligheter, som detta register påstod, bårdjade jag redan att misströsta. Dock allting bård man försöka här i världen; med denna tanke uppspikade jag den långa tasan på väggen, på det alla måtte se hwem jag var.

6. Kap.

Penninge-affärer.

Detta arbete var knappt slutadt, före än Fruns yngsta dotter, Carolina, glad och munter inträdde med förfrågan om hwad jag wille?

Jag försäkrade henne att jag bnskade ingenting. Hon deremot påstod sig hafwa troit det, emedan jag knackat flera gånger i väggen. Sedan saken blifwit förklarad å bmsse sidor fann jag, att knackningar i Stockholm betydde något begär eller bnskan, och ansåg jag det rädligast, att hånadestera taga sig till wara för all sorts bultning. Dock oaktadt alla dessa mina förklaringar syntes slika ändå ej wilja gå sin väg, utan blef allt mer och mer hwad man kallade hemmastadd. Ifrån den ena ysterligheten gick man till den andra, och wi hade snart hunnit till det bgonblessket, då en brinnande kys skulle krascha i rummet. Men som jag alltid varit en anständig man i alla mina lifsbagar, så blef saken derwid, fastän jag ansågs på alla sidor. Slutligen trött wid hennes beständiga hång bswer mig, ansåg jag det bäst, att undanbedja mig alla dylika bvisiter. Härpå afsågs

nade hon sig, påstående i mig ett par gnistrande ögon, hvilkas eld jag ej vågar beskriswa.

Smellertid hade alla dessa äfventyr, förenade med resan till Stockholm, så medtagit min kasza, att det war nödvändigt rekrytera den medelst uttag af min winst på Lotteriet. Mitt första göromål war derföre att efterfråga Kongl. Nummer- & Lotteri-Kontoret, hvilket är beläget wid Svartmangatan i sjelfwa staden. Men innan jag hann dit såg jag i ett fönster wid Stortorget se en mängd tafflor, gravyrer och skrifter, förmodligen utbjudna till salu. En samling af barfotade pojkar och snuffiga karingar gapade begärligt på de burleska styckena, samt stafwade tittarne på alla skrifter. Som jag ej kunde komma så nära fönstret, att det wore möjligt för mig så se något, Ignade jag i det stället till folkets yttranden. En tandlös, brännvins-stinkande karing stafwade nu följande: *Hilf to so ria om de e tre lus lus siga Skrå d ar ar ne Wi i gor nas hem em li ga be dri ster ter.* — Ifrån ett annat håll yttrade en pojke: "Se på henne med benet i wädret! Nå se den her då! Haha! Den Bokhandlaren är ändå en rolig karl, som wisar oss sådana här saker för ingenting." u. m. d.

Wid mitt inträde på Lotteri-Kontoret möttes jag i dörren af en tjock och wälsmående man med ett spanskt rör i handen, som genast frågade mig, om jag skulle hafwa penningar? Jag framdrog mitt ärende så godt jag kunde med all möjlig underdånighet, och slutade mitt tal med en djup bugning. Lotteri-Kollektören (ty att det war denne här jag sedan fått höra) swarade på allt detta uti en högst nådswärd ton, att "sådana lapprissaker ej angingo honom utan det kontor, der sedeln är lödpt, och wore i alla fall

denna timme, så bitida på morgonen, ej påsande för uppbrandet af några penninge-affärer." — Obeslut- sam afågsnade jag mig derifrån, öfvervägande tus- sende medel att kunna få penningar från närmare håll än Jönköping, der jag köpt Lotteri-sedeln, och der jag desutom för närvarande ej hade någon be- kant. I dessamma går jag handelsmäs förbi ett hus, i hwars fdrstuga stod följande inskrift: Herrar Procent & K:s Kontor. — Genast rann det mig i hägen det, som min far en gång omtalat för mig, att i Stockholm skulle finnas handlande, som hade bekanta i alla städer i werlden — torde hända kun- de detta handelshus genom sin bekant i Jönköp g indraga denna summa. Med denna tanke, inträdde jag på kontoret, der fyra å fem personer sutto wid gröna pulpeter. Det war naturligt att jag fdrst be- gärte tala med chefen för kontoret, herr Procent; men huru förwånad blir jag ej, då man på denna naturliga fråga svarar mig leende, det herr Procent för fem- ton år sedan wore ddd! "Hvem är då styresman af detta kontor?" yttrade jag något förlågen. — "Herr Pank!" svarade man mig.

En liten onåstlig figur upplyste nu sitt hufwud i en afdelad vrå af rummet, och frågade rätt naist, hwad som skulle befallas? — Jag anmålte mitt å- rende, som herr Pank tyktes åhöra med mycket wäl- behag, och wäntade jag mig derföre på förhand en god utgång af min sak. Men motsatsen inträffade, herr Pank förklarade omsider efter mycket begrun- dande, att han ej kunde göra någonting i denna sa- ken, utan bad mig skrifwa direkte till Lotteri-kollek- tören uti Jönköping. Detta war wist godt och wäl, men jag blef ej derigenom hulpen ur min nu warande penningebrist. Wisndjd gick jag ifrån den ohjelp-

sämme, och wandrade grubblande på gatan framåt:
 "Hwad är å färde? ropade på en gång min goda
 wän Bengel, som mötte mig. — Hwad funderar bror
 så mycket på?" —

Jag meddelade honom mina bekymmer.

"Är det ej wärre än det?" utropade han gap-
 skrättande; — "det är en bagatell, sådant är hwar-
 dagemat för mig, och aldrig plår jag blifwa ett ö-
 gonblick orolig för den saken. Du deremot, såg all-
 deles ut, som om du ämnade gå och stjula ihjäl dig,
 eller på ett romaneskt sätt söka böden i wågornas swell.
 Din affär är ju hulpen, om du går till en procent-
 tare, hwilket folk alltid har penningar."

"Prosentare!" upprepade jag med en förskräckt
 min. "Ja, än se'n då! En procentare är lika god
 som en annan," swarade han. "Det är wäl santt,
 att han tar litet mera procent, men hwad gör det
 dig? Kom ihåg, hwarken du eller jag äro oöddlige,
 wi måste nödwändigt ö, och hwad angår det ö om
 de, som lefwa efter ö, wälstigna eller förbanna wärk
 minne. Sätt bara flitigt om penningar hos procent-
 tarne, så behöfwer du ej frukta att blifwa lagsökt af
 dem. Skulle det dock någon gång hända, att de
 wilja blifwa betalda, så skrif om reversen, gör den
 dubbelt så stor, och tryck saktta en bleckad sedel i hans
 hand. Då wil jag lägga min ögra hand i elden
 derpå, att du på en lång tid ej har något att frukta af
 honom. För öfrigt är det en gammal regel bland
 dem som låna ut penningar, att meningen med lånet
 aldrig är den, att återbetala, om ej händelsen så for-
 gar, att man har en rik far eller swärfar, som nöd-
 wändigt wil betala.

"Kan

"Kan man ändå, oaktadt sådana söna bebrif-
ter, bibehålla heder och ära?" frågade jag.

"Tro mig," svarade han, "heder och ära kan
man uti Stockholm behålla, om man blott kan vara
stursk. Den är den hedertligaste karl, som bäst och
oftast kan tala om det sjelf för hela werlden!"

"Bacra grundsatser!" yttrade jag, ännu wack-
lande. "Tänk aldrig på morgondagen, utan lef i
dag, som den wore den sista, se der den enklaste och
förfsta regel för en ungfark i nittonde seklet!" Slut-
de han.

Jag war länge obeslutsam, men Bengels goda
ord och löften werklade slutligen, att jag, oaktadt en
inre motwilja, lät införa mig af honom hos en pro-
centare. Min presentation stredde genast, hwarwid
Wengel titulerade mig för Sidei-kommisarie, m. m.
Procentarn, som war en äkta Jude, helsade mycket
wänligt, och frågade genast om han kunde wara mig
till någon tjenst?

"Ja," min herre! "will Ni låna mig litet pen-
ningar på en månad, så gör Ni mig en werkelig
tjenst."

"Det är meget beklægligt," svarade han, "att
jeg juft i dag utlånde meine penningar åt en an-
nen. Nu hafwer jeg ej en ende styfwer att låne ut,
— det är meget beklægliget."

"Men betänk likwäl," inwände Wengel, för att
hjelpa min sak, — "denna herrn behöfwer werkligen
penningar, och Ni gör honom en reel tjenst derige-
nom. För öfrigt will han ej, att Ni skall göra det
för intet. Treftio procent, och en dusör hwarannan
wecka, se der hwad han bjuder!"

"Ja, det är vortreffligt skent," yttrade Juden, "dock hvar får jag någon vorndjende såkerhet derafdr. — Nej, min herr, nej, jag är en fattig man, och äger ingen styfwer, aldrig en skilling. . . . Men låt mig säga, för att göra den herrn en tjänst, som han säger, så vill jag göra det emot 35 per cent."

"Ombjligt, min bästa herre!" ropade Bengel, "aldrig en skilling mer än 30." —

"Nå så, jag är kontent med 30," svarade Juden. "Ver så god och sitt ner! — Jag är en mycket fattig kerk, äter bara bröd. — Det är bara för att tjena min herr. . . . Här haben wir papper och bläck, ver så artig och skrif förbindelsen, som jag dikterar!" —

Jag lydde tillsägelsen, fattade pennan och skref följande enligt diktering:

"Undertecknad förbinder sig, att en (1) månad efter nedanskrefne dag, betala till innehafwaren här af, en summa af fyra hundra Riksdaler Banko, jemte trettio procentens ränta, utom sextio procentens ränta, räknadt ifrån förfallodagen och wanlig dusdr å 5 procent hwart 9:de dygn. Valuta bekommit, som reverteras."

"Men min herre," utropade jag, "detta är ju en ren osanning, jag har ej bekommit mera än 300 R:dr B:ko, och Ni vill att man skall sätta 400. I alla fall är räntan så orimlig, att jag ej kan antaga ert förslag." — —

"Hvad hör jag," svarade procentarn, "herrn är ej nejd? Nå dann kan jag ej helf it mer." —

Bengel, som var en gammal bekant till denna man, och kände hans bestånda sinnelag, hwislade mig nu i drat, att jag borde antaga förslaget, ty alla menniskor, som lånade ut penningar i Stockholm,

togo illa högt intresse. Jag kan ej neka, att det i sanning kostade på mig, att underteckna denna skamliga och olagliga revers, och ännu i sista ögonblicket, då första bokstäfverna af mitt namn woro tecknade, mumlade jag halfhögt öfver den oförskämda lögnen att påstå, det jag erhållit ej mindre än 100 R:dr D:ko mer än som war sant. — Juden blickade mig skarpt i ögonen, och frågade slutligen med ett mästertligt uttryck i sitt ansigte: "Är det då säkert att jag får betalning för hwad jeg nu lånet er? Är det ej tillräckligt så stor legn af er, att påstå det ni skall betala om en månad, då detta aldrig varit er mening?" —

Hvem som af oss två lög mest, det torde M. S. snart få erfara under loppet af denna historia, men att Judens uttrande i alla fall är högst märkvärdigt, lär ingen kunna beskrifa mig. — Till med lånta penningar aflågsnade jag mig, för att för första gången i min lefnad njuta det dyra och korrtärbje, som sådana penningar förskaffa.

7. Kap:

Moderna Kurtiser.

Ibland dessa war på min tid den redan förut omnämnda mamsell Hilda Knäppert. Den utsatta dagen och timman för vårt möte woro komne, och jag, som nu för första gången hade rendez-vous med någon flicka, war wiserligen färdig och beredd, men utan att äga någon synnerlig böjelse dertill. Dock det föreföll mig som om hehren nu forbrade att jag

Skulle gå, och med wacklande steg afstroppade jag ändt-
ligen något fbre den utsatta tiben. I min tanke war
Clara kyrkogård ingen passande plats fbr sådana till-
ställningar, men efter hwad jag sedan fått hbra, lär
det äfwen hbra till goda ton att anställa kurtiser på
alla hemiska ställen, emedan Walter Scott i något af
sina arbeten yttrat, att det war så romantiskt att se
två älskande kackla tillsammans på en kyrkogård eller
galgbacke. Under mina promenader imellan de fyra
portarne, innan den wäntade anlände, kommo tus-
fende ohyggliga kånstor fbr mig, som wisertigen woro
ganska lärrika fbr mängden; men som de äro
af en hemsk beskaffenhet, utesluter jag dem, fbr att
ej fbrå gången af mitt verk.

Klockan war redan half åtta, innan någon qwin-
na syntes på kyrkogården. Sent omsider nalkas en
fin hattmansfoll. Jag stod stilla ordrlig bredwid ett
tråd. Den fremmande fbdna tog mycket såkra steg,
och gick fbrbi mig utan att säga ett ord, blott ka-
stande en långwarig blick på mig. Ju mera hon af-
lägsnade sig åter från mig, ju mera började jag nu
tro, att det hbrde till anständigheten, att jag talade
först, och troligen harrbrde hennes tystnad af denna
omständighet, så gerna hon och hade dnstkat kunna
brpta tystnaden. Jag ansåg det derföre som min
skyldighet, att på något sätt reparera mitt fel, och
på hwad wis skulle detta ske om ej, att skynda ef-
ter och kalla henne tillbaka. Begagnande mina bens
fart skrek jag helt hbggt öfwer kyrkogården: Mam-
sell! wänta litet, mansfoll! — och hon, som war
temligen långt borta, ansåg det deremot wara sin
pligt, att wid mitt första rop stadna och wända om
mig till rädtes. Omsesidiga ursäkter och komplimen-
ter började skadespelet, och efter långa omswep wäga-

de jag slutligen fråga, om det ej war mamsell Hilda Snåppert?

"Jo min herre!" svarade hon — "och är ni ej den person, som Annett påstått wille tala med mig?"

"Uddeles den samme," inwände jag.

Min wån Durlfax's alla förmaningar runno mig nu i hågen, och djerf wågade jag derföre tillägga till mitt förswar med en entusiiasm, som jag då ej ägde: "Ja, mitt hjerta bedrog mig ej. Det måste wara den förtjusande Hilda. O huru lyällig är jag ej!"

"Huru lyällig är jag ej!" repeterade mamsellen, "ja oändligt lyällig är jag i detta ögonblick!"

"Ni har länge låtit wänta på er!" förklarade jag.

"Hvilken bättre flicka tror ni kommer presist på laget?" svarade hon. "Först skall man låta en och två qwarter gå förbi, innan man tänker på något rendez-vous. Det wore fastligt obehöfwadt af ett fruntimmer, att wara den första på stället, och jag skulle skämmas mina ögon ur mig, om detta hände mig. För öfrigt skall jag säga er, att en karl, som ej länge wäntat och frusit i regn och snö på en romanesk mötesplats, kan aldrig wara intressant. All föld, qwinornas eller klimatets, spåker karlarnes djerfhet och stolthet, och går dem till och med till wärra slafwar." —

"Är det således blott genom en lätsad föld ni tror er bli herrskarinna öfwer mitt kön?" frågade jag.

"Ja," svarade hon, "men konsten beror deruti, att ej drifwa denna föld för långt. När en karl med förmyndighet eller någorlunda utseende nalkas fruntimmer, och antingen med ord eller ögonkast för-

Kunnar sina künstor, så bdr hon, om hon är förständig och will qwarhålla honom, först låsa ej förstå hans mening, skämtande gifwa honom några pilord, framfästa ett eller annat bon mot, hwilket allt han ganska säkert beundrar. Småningom får hon gifwa med sig; men bdr ej tillåta någon hans dristighet, förrän wiða wilkor äro underskrifna å buse sidor. Detta papper måste hon behålla, för att i händelse af hans otrohet låta det som en revers utbpa emot konstanter. Smellertid har hon i hemlighet en annan kurtis, en ung gynnare, som hon af medlidande håller."

"Jag tackar er för denna måtning på sedesförberfvet i Stoöholm."

"Sedesförberfvet!" upprepade hon. "Är det då ej i sin ordning, att en person, som älskar en annan, efterstråfwar det sällskap? Det är wißt sannt, att gammal wana och dumma seder gjort det allmänt, att blott karlar kunna entretenera fruntimmer, men hwarje förständig person finner nu i dessa upplysta tider, att ett fruntimmer har lika mycken rätt dertill af naturen som det starkare könet."

"Det will säga med andra ord," inwände jag, "att ni önskar äga två personer, som på en gång ligga för edra fötter?"

"Ja min herre," yttrade hon, "huru will ni ansvars gdra något äfwenlyt romantiskt, om ni ej hafst många swårigheter att förut öfwerwinna? Slutligen ware det nog sagdt om denna sak med det, att sådana kärleksaffärer äro på wadet."

"Jag förstår er; men säg mig dock huru kan man bibehålla sig i mångdens tycke med så lättflunniga principer?"

"Uff," swarade hon med en suck, "detta är också ej det lätta, dertill fordras många timmars upp-

offranbe. Jag skall nämna det för er, men fordrar tillbaka den största tyfslåtenhet, på det ingen må komma under fund med min dyrt förvärfwade konst. — Studera flitigt dig sjelf i spegeln, är den första regeln, utom hwilken det är swårt, nästan omöjligt att lyckas till slutet. Sedan ansigtets alla drag, i med- och motgång blifwit tydliga, lär då af någon fringsströfande halffull och lärd man några yttliga kunsksapper i sång och i franska språket! Prenumerera på alla tidningar, — tag hyrwagn på månad och råkning hos Sockerbagarn och Modehandlarn, — gör alla till vänner och war wän med ingen, — sök upp några beröftrade gummor, betala dem bra, att de göra dig bekant och namnkunnig i staden, — afsnås i bårjan alla åttkare och gör dig på detta sätt intressant för gubbarne, som otwifwelaktigt härigenom fatta eld och anse dig för en engel, — war artig emot alla och preferera alltid de grannaste uniformerna, — swär trohet åt hwarannan person, men war ingen trogen, — gå ofta på spektaklet och sätt då på dig allt hwad du äger, — iorgnera på alla, och gör narr af den som wänder ryggen till, — och hånder det så, att ditt rykte will sjunka, gör dig då mycket melankoliskt, såå många tårar, förbanna de afundsjuka karlarne, och gif två Riksdaler åt Greskerna! Se der gången af den mest fulländade lärdom, som jag lärt mig af min mor, och hwilken jag har att tacka för det goda rykte jag äger. När åtdren nalkas och skönheten förswinner, då får man njä sig med gamla unglarlars hushåll och blifwa husmamsell, hushållerska eller något byligt.”

”Bravo! förträffligt min mamsell!” utropade jag, ”Er konst är stor och wärd en beldning.”

"Ni har rätt," svarade hon memodsfullt, "men huru belönas konsten i vårt land? Krypande och tigande får en fattig konstnär kallas den rike, som alltid genast ryter till som ett lejon: "Hvem har gifwit dig lof, menniska, att gå så här och tigga? Packa dig bort!" — På detta sätt får man ofta gå från hus till hus en hel dag igenom, utan att för tjena en witten, oaktadt konstnärens goda vilja att upplysa människoslägtet om sin konst, som sålunda belönas. Nej, jag har fast beslutit att wid första tillfälle resa från Stockholm, till någon af våra små städer, förhända belönas konsten bättre der."

"I sådant fall," invände jag, "anhåller jag att ni reser till Jönköping; der uppmuntras artisten på allt sätt. Knappt får någon af den stadens inwånare weta, att något besynnerligt eller utomordentligt är att se, det må vara i China eller i Sverige, — förån han genast efterskrifwer det besynnerliga eller utomordentliga till sin stad, med sådana uppmuntringar och löften, att man kunde tro sig komma att skåra guld med telgknifwar i den staden. Också dittsedmamma folk af alla slag, den ena wisande en ännu besynnerligare sak än den andra. Tyr- och tvåbenta Swin, oförbrännertliga Spaniorer, gåsbröskade lindansare, subblige taffspelare, affigkomne af törer och gaucho aktriser, allt wisas der för pengar."

"Jag tackar er för denna upplysning," sade mamsell Knäppert, — "som jag i allt skall följa. Wigt är listet här bra, men i längden kan man ej vara på modet, ty moderna äro de mest flyktiga af alla fjärillar."

När jag med Stockholm blifwit nöjd
Sår jag en häst och får min wäg,

står

står det i en wisa, som blifwit nyligen härstädes utgifwen. Då far jag till Jönköping, annonserar mig som en besynnerlig, ej fbrut i den staden sedd menniska, och sätter på min affich:

Här wisas ett utlärdt fruntimmer,

Som kan den konsten att ständigt wara på modet.

Premier kostar 3 R:dr B:ko — Sekund 2 R:dr B:ko och Troisième 1 R:dr B:ko.

Hwad tycker ni om detta? Är det ej en god idé?"

Jag gillade naturligtwis detta förslag, så räsande det också war, men war nu fullkomligen ndjd med alla moderna kurtiser. Eder artighetens skull följde jag mamsellen hwart hon behagade leda mig, och samtalet blef nu beständigt blott om männken, wacker wäder, och gatsmutts, till des hon slutligen syntes blifwa trdt, och frågade något förlägen, om man ej skulle gå in någorstädes? Jag swarade blott mot och med, och resultatet blef, att wi skildes åt, missndjde å dmse sidor; hon kanske råttwist på mig, i anseende till wisa små mislyckade förhoppningar, jag åter på henne för det owäntade och djerfwa språk, som lätt sinnigheten för och förgyller med den förklaringen, att det är på modet.

8. Kap.

Teatern.

Mitt första gbra efter detta äfwenyr war, att skrifwa till Lotteri-kollektören i Jönköping om min winst. Jag bad honom, enligt Eurifax's goda råd, att genast hitsända till Stockholm hela summan.

Min f. resa till Huswudst.

Bland de märkvärdigheter, som jag ännu ej sett, var teatern. En morgon inträdde min synnerligen goda vän Baron af Lurifax i mitt rum, och erbjöd mig en biljet på spektaklet för samma afton. Jag antog förslaget, men fann till min förundran, att på biljetten stod skrifwit: Dybga. Denna bemärkelse var i sanning något besynnerlig, och Lurifax försäkrade mig, att den ej heller kunde förklarås. När jag sedan om aftonen inträdde i detta så kallade Dybga, fann jag det vara ett ganska stort och skönt rum, hvilket ej litet gjorde min fögnad, emedan jag af naturen var något blyg. Lurifax och en annan herre, som han presenterade för unga Brukspatron Stams, följde snart efter, och på detta vis utgjorde vi i oxens dyg ett triumvirat. — Innan spektaklet börjades, förgnetterade mina två ännu kamrater igenom hela salen, sade ofta små epigrammer öfver någon skönhet, helsade till höger och vänster, och skrattade emellanåt så högt, att allas dygon voro riktade åt vårt lilla rum. Jag skändes, men nödgades slutligen tagga mitt parti och bita hufvudet af stammen.

Det stycke, som man skulle spela, var en komedi af sednare årens upplaga, och kallades: Grefswarne Klingsberg. — Duverturen, som bestod af ett extrakt utaf höns-gummans visa med variationer, föregick sjelfwa pjesen, och musikens wänner, som alltid sitta på sjerde raden, för att njuta musikens hela skönhet tillika med den uppstigande värman af alla de andra åstådarne, klappade händerna åt den gamla kända, hvarje dag upprepade metoden. — Den förste, som bland de spelande ädrog sig min uppmärksamhet, var den gamla Grefwen, en äldre person, hwars teatraliska förmåga är för widt känd, för att nu berömmas med nya ord. Ågande i sin

makt, att wid hwarje sinnesrörelse föra ett påskande uttryck i sitt ansigte och förena konsten med naturen, är han i ordets hela bemärkelse en stor man. Hans son, unga Grefwen, spelar wäl sin roll. Sjelfwa pjesen är för bfrigt ganska rolig, målar förträffligt sitt ämne och har flera scener, som äro verkligen tagna efter naturen, som t. ex. då gamla Grefwen har rendez-vous med en flicka, och träffar sin son på samma ställe och för samma ändamål. Både den gamla herrn och ynglingen blifwa slata, men förklarungen af fadren sätter snart åter allt på goda fotter. Mången far torde behöfwa se denna komedi, för att lära den gamla men swära regeln: lemna åt ungdomen det den tillhör, och fordra ej, att unga flickor skola älska gråa hår! — Hwem wet ej, att trohet och kärlek nu för tiden sällan följäs åt, — huru kan då gubbarnes kärlek få annan lönn än otrohet?

Lurifax och unga Brukspatron Glams woro stora amatdrer af det wackra könet, hwad den förra beträffar har han äran wara redan bekant, den sednare deremot har ingen af mina läsare hört omtalas förut i denna berättelse; jag får derföre nämna, att han war lika god om ej wärre än den förstnämnda i den ifrågawarande wägen. Båda dessa personer hade mycket att göra med några mansfeller, som i kuliserna framade sina behag. Man gaf tecken åt med näsduken genom munnens forlande, än genom fingreringar på den fina broderade krigen, än genom hendens sakta rörelser, än genom fotens många attituder. — Swaret från oxdgat war antingen en slängkys, en wink med handen eller ett slag på hjertat. Det besynnerligaste af alltsammans war, att man ädmste sig förstod hwarannan, att uppgöra ett möte. Så snart någon obehörig näskades samma kulis, der

den sfdna stob, war samtaleet strax afbrutit, och
 och mansjenn tyft och andaktig som om hon war i
 kyrkan. — Ibland de många figurer, som jag såg
 stryka på teatern, war det en stor hop, som ej gjort
 teatern mera godt än jag, om ej den meriten, att de
 uppmuntra konsten genom sina frimilliga bidrag af
 Fruntimmerna, skall på sådant sätt belönas. Orsaken
 till denna frihet och rättighet lär wara den, att hwar-
 je wid teatern tjenande person, får taga med sig en
 piga; men som denna piga någon gång låter muta
 sig af en herre, att eidera sin plats och låta honom
 spela kammarjungfruns rol, hånder det att jungfrun
 sjelf bdrjar kurtisera mansjellerna. Den som blott
 wille gdra sig idé om sanningen af hwad jag säger,
 behdfwer blott öfversätta en liten franskst Baudevill
 af nyaste genren, så eger han full frihet att begagna
 teatern.

Den sista plesen war: Shakspeare år. En ung
 aktör, som i detta stycke verkliigen uppnått höjden af
 teatralist wärma, styrka och passion, blef emottagen
 af folket denna afton med en entusiasm, som föruns-
 drade mig. Wid hwarje menings slut följde salwor
 af applådisementer, och sållan fick man uppsnappa
 ett ord af honom för sorlet ibland de förtjusta äffas-
 darne. Jag märkte just att alla klaffer wid detta
 tillfälle woro lika intagne, och jag kunde då nästan
 swurit på, att allt i hela salen war blott öga och bra
 för den stora aktören. — Widt under denna all-
 männa beundran och den scen, då Shakspeares roll är
 swårast att utföra, och då den i sjelfwa werket blir
 på det mest tillfredsställande sätt behandlad af aktö-
 ren, — hwad hånder? — en oförskämd rätta in-
 smyger sig på femte raden, och förorsakar der det
 tilligaste sor. Alla menniskor titta genast ditåt, hwar

och en frågar den andre orsaken till bullret, och då ingen i bdrjan kunde beswara denna fråga, tilltager nyfikenheten, som nu ensam och allena sysselsätter hela publiken, och snart bringar i gubmsta den nyss så allmänt beundrade aktdren. Applådisementerna upphöra och de agerande tyckas helt och hållet tala för väggarne.

Så hastig är öfvergången från beundran till liknjdhet hos vår älskade publik!

När spektaklet war slutadt, skyndade wi oss att i en af opera-förstugorna skjuta efter willbråd, hwilket uttryck lär wara en wanlig jagtterm, som alla sorter jägare nega känna. Men som wi snart märkte att sällskapet der ej war af den bättre sorten, afslågnade wi oss under håstiga debatter emot och med teater-styrelsen och des nu warande system.

9. Kap.

Befordran.

Fredags afton klockan 6 wäntade jag på utfatt ställe på den lilla jungfrun, som wid hundspektaklet lofwade mig att introducera min person hos Herr Okunigs mamsell. Hon war redan före mig på platsen, och bad mig, att genast besöka hennes mamsell, om jag så önskade, emedan hennes herre wore bortbjuden för aftonen. Jag lydde willigt, och bles på detta sätt införd hos en person, som gjorde för min befordran mer än alla mina wänner. —

Åf erfarenheten blir man wis. Jag bbrjade berfdre nu genast konversation med det interessanta fbremålet, utan att tillåta henne begynna. Hon war mycket artig, bjbd mig genast thé samt försåkrade att det skulle wara henne ett njje, om hon kunde wara till min tjenst. Jag åter beswarade alla dessa artigheter med min dyrkan, och mamselln tyktes ej blifwa stbtt berdfwer. När wi nu å dmse sidor woro njbda med hwarandra, frågade hon mig helt twårt, hwad jag war i staten? —

Understbtt af denna lyckligt förekommande fråga, wågade jag ut uttrycka mina förhoppningar, att genom hennes benådna biträde så den ännu ej tillfatta Rotarie-tjensten. Mamselln åhbrde detta med en utmärkt wårdighet, men framkastade i bbrjan deremot åtskilliga hinder. Sedan det lyckats mig, att på ett för henne tillfredsställande sätt undanröjda dessa, samt lofwa ett och annat i ersättning, bewiljades min begäran, och mamselln åtog sig min ansökan, samt lofwade mig genast med en säkerhet, som förundrade mig, att jag skulle få den sökta platsen, i trofts af alla de andra sökandes rekommendationer.

Hon hade knappt uttalt detta löfte till min stora fågnad, förrån pigan intrufar i rummet, ropande: Skynda, skynda bort! herrn kommer! — Mamselln blef wid denna nyhet, emot min förmodan, alldeles icke fbrskräckt; twertom wanan habe gjort dylika händelser till ett njje för henne. Mycket lugn bad hon mig förlåta denna ledsama händelse, och yttrade sitt stora misnöje öfwer det beroende tillstånd, hwaruti hon genom ett hårdt öde blifwit fatt. Som det war ombjligt komma ut, emedan herrn war redan i förskugan, instånges jag mycket artig i ett stort skåp i salen. Pigan hade imellertid uppehållit herrn i ytt

re bdrren, fdrsfkrande att mamselln hdu p^a att kl^äda sig. Herrn ndjde sig ej med denna fdrklaring, utan intr^ädde gen^ost i salen, uti samma bgonblick som jag steg in i sk^äpet. Mamselln emottog honom ganska kallt, yttrade sitt stora mis^ondje b^esv^er en s^ädan obeh^esv^enhet, att rusa wildt in, utan att fbrut annonsera sin ankomst. Okunnig fdrswarade sig s^ä godt han kunde, men mamselln fdrblef obew^eklig och l^ät honom l^änge dyrt betala sin s^ä kallade obeh^esv^enhet. Fdrst efter en l^äng penitens upptogs ^äter Okunnig till n^äder, och mamselln begynte d^a f^oljande m^ärklw^ärdiga samtal:

"Jag wet," bdrjade mamselln, "att en Notarie-tjenst ^är ledig, som du min w^än till en stor del genom ditt ins^olytande kan tills^ätta."

"Rekommenderar du d^a, min lilla Caroline, n^ägon till denna plats?" fr^ägade Okunnig med en blick, som uttryckte b^ade mis^otanke och undergifsw^enhet.

"Ja," swarade hon i en n^ästan befallande men w^ärdig ton, "jag b^uskar att du tills^ätter denna plats efter min sm^äl."

"Hvem ^är d^a den lycklige Klienten?" utropade Okunnig orolig.

"Det ^är * * *," swarade hon.

"Huru? Den nyligen uppkomne Sm^äl^ändsska pojken, som ^är son till en affsedad extra Notarie!" inw^ände Okunnig b^ade ond och fbrundrad. "Det der ^är bara sk^ämt, aldrig kan min lilla Caroline wilja rekommendera en Sm^äl^ändssk oxhandlare till en s^ädan plats. Fdr b^ofrigt har jag redan lo^oswat..."

"Lo^oswat!" skrek Carolina i wrebesmod. "Jag har ocks^a lo^oswat, och det ^är nog, att jag will hafwa honom tills^ät!"